

Zrcalo

Zazrem se v polomljeno zrcalo,
vidim svoj brhek obraz, popolnoma strt.

Vsak drobec odseva delček mene,
a celote ni in ni, izgubila se je,
zasenčena v grenki bolečini.

Previdno ga poizkušam sestaviti nazaj,
kos za kosom,
v brezskrbno podobo, ki sem jo poznala nekoč.

A na ostrih robovih se porežem.
Kri teče, žametno rdeče, kot moje trpljenje.
Vsaka drobna kaplja spominja na pretekle bitke,
vsaka krvava rana zareže kot tista, ki jo nosim v sebi.

A v trenutku, ko se vsak delec zdi izgubljen
in vsaka rana pregloboka,
pridejo ljudje kot angeli brez kril.
Njihove nežne roke skrbno pobirajo kos za kosom,
poizkušajo me sestaviti v nekdanjo celoto.
Njihova močna ljubezen je lepilo, ki zdravi,
njihove tople besede so balzam za dušo.
S pomočjo njihovih zlatih src in ljubečih dlani
se zrcalo počasi obnavlja.

A čeprav so rane še vedno sveže
in kri še vedno teče,
vem, da v mračni bitki nisem sama,
saj so tu moji angeli, moji najdražji.